

Sygn. akt I C 888/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 marca 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Gruszczyńska

Protokolant: Agnieszka Wiewióra - Sterna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 marca 2013 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanej R. K. na swoją rzecz kwoty 2.083,97 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 marca 2012 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w sprawie w łącznej wysokości 647,54zł.

W uzasadnieniu pozwu, strona powodowa wskazała, iż pozwana R. K. oraz S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., w dniu 21 października 2005 r. zawarły umowę bankową o numerze (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną sumę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w w/w umowie. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty zobowiązania, S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. wezwała pozwaną do zapłaty oraz poinformowała, iż w przypadku nie zastosowania się do treści wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. W dniu 30 grudnia 2010 r. S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P. zawarła umowę przelewu wierzytelności z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Strona powodowa wskazała, iż na zadłużenie pozwanej w kwocie 2.083,97 zł składa się należność główna w kwocie 1.504,39 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 579,58 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio do niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

W dniu 20 kwietnia 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 23 maja 2012 r. pozwana złożyła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaskarżając nakaz w całości. Pozwana zarzuciła brak legitymacji czynnej po stronie powodowej z uwagi na okoliczność, iż nie wykazała ona tytułu prawnego do reprezentowania, ani do wejścia w ogół praw i obowiązków S. A. (Spółka Akcyjna) z siedzibą w P., nieistnienie zobowiązania z uwagi na okoliczność, iż strona powodowa w jej ocenie nie udowodniła spełnienia świadczenia wynikającego z umowy, przedawnienie roszczenia

uwagi na okoliczność upływu trzyletniego okresu terminu przedawnienia przed skierowaniem do pozwanej wezwania do zapłaty oraz nadużycie prawa podmiotowego przez stronę powodową.

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty z dnia 29 kwietnia 2012 r., w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 29 grudnia 2010 r. S. A.(Spółka Akcyjna) siedzibą w P.zawarła z (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.umowę sprzedaży wierzytelności.

dowód : umowa sprzedaży wierzytelności, k. 26 – 36;

W księgach rachunkowych strony powodowej figuruje zobowiązanie pozwanej wynikające z zawartej w dniu 21 października 2005 r., z S. A. (Spółka Akcyjna) siedzibą w P., umowy karty kredytowej nr (...).

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/88/45/ (...) z dnia 30.03.2012 r., k. 45;

w dniu 21 marca 2012 r. pozwana została wezwana do zapłaty kwoty 2.072,72zł, wynikającej z umowy z dnia 21 października 2005 r., nr (...).

dowód : powiadomienie z dnia 21.03.2012 r. – k. 46.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła ani istnienia, ani wysokości zobowiązania pozwanej.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) (vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116) Zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 30 marca 2012 r., kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2010 r. potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez radcę prawnego oraz powiadomienie z dnia 21 marca 2012 r. Na ich podstawie Sąd był w stanie ustalić jedynie, że strona powodowa w dniu 29 grudnia 2010 r. zawarła umowę przelewu wierzytelności z S. A. (Spółka Akcyjna) siedzibą w P. oraz, że w księgach rachunkowych strony powodowej figuruje zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy karty kredytowej nr (...), z dnia 21 października 2005 r., a do pozwanej pełnomocnik strony powodowej skierował wezwanie do dobrowolnej zapłaty zadłużenia w dniu 21 marca 2012 r., nie przedłożył jednak dowodu choćby nadania pisma o nazwie „powiadomienie”, nie mówiąc o dowodzie jego doręczenia pozwanej, w celu wykazania dojścia do jej wiadomości oświadczenia strony powodowej w nim zawartego. Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 lipca 2011 r. (sygn. akt P 1/10) art. 194 ustawy dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, **jest niezgodny z Konstytucją**. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, co do zasady moc prawna dokumentów urzędowych jest związana z wykonywaniem zadań publicznych, a nie działalnością podmiotów prywatnych jakimi są specjalistyczne fundusze inwestycyjne. Nadanie wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych powodowało umocnienie pozycji procesowej funduszu w postępowaniu cywilnym wobec konsumenta, która polegała na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny (zobowiązanie nie istnieje lub ma inną wysokość) i ujętych w jego księgach rachunkowych. **Fundusze sekurytyzacyjne stanowią wyspecjalizowany rodzaj instytucji rynku kapitałowego, emitują certyfikaty inwestycyjne w celu uzyskania środków finansowych na nabywanie wierzytelności m.in. od przedsiębiorców (w tym również banków) oraz jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, a także ich egzekwowanie**. Konsekwencją tego przywileju jest pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu, wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. Konsument, chcąc obalić domniemanie prawdziwości wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu, musi przeprowadzić dowód przeciwności. Jak wskazuje doktryna postępowania cywilnego, istotą takiego dowodu jest stwierdzenie nieprawdziwości treści dokumentów funduszu. Jest to trudniejsze niż przeprowadzenie dowodu przeciwnego, który polega na wykazaniu, że określone twierdzenie nie zostało udowodnione przez stronę, na której ciążył onus probandi (zob. H. Dolecki, Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym, Warszawa 1998, s. 126 i n.). Jakkolwiek z prawnego punktu widzenia konsument ma możliwość skorzystania ze wszelkich środków dowodowych, to jednak w wypadku roszczeń finansowych, ewentualne dodatkowe starania, by udowodnić swoje racje są z reguły iluzoryczne. W doktrynie postępowania cywilnego wskazano, że domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego powoduje, że jest to najbardziej wiarygodny środek dowodowy w postępowaniu cywilnym, najczęściej mający dla sądu rozstrzygające znaczenie (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, red. T. Ereciński, t. 1, Warszawa 2009, s. 706). Nadanie mocy prawnej dokumentu urzędowego ma istotne konsekwencje praktyczne, ponieważ jest on często traktowany jako tzw. dowód zupełny, ograniczający lub nawet wyłączający stosowanie wobec niego zasady swobodnej oceny dowodów.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwana podniosła brak legitymacji czynnej po stronie powodowej, nieistnienie zobowiązania, przedawnienie roszczenia oraz nadużycie przez stronę powodową prawa podmiotowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż z przedłożonej przez stronę powodową umowy sprzedaży wierzytelności, w żadnej sposób nie wynika, iż umową niniejszą objęta była wierzytelność z tytułu zadłużenia pozwanej. Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, iż po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że

takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl, art.513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność objęta pozwem przeszła na jej rzecz. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Brak jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż wierzytelność wobec pozwanej przeszła skutecznie na stronę powodową, w rodzaju aneksu do umowy sprzedaży wierzytelności zawierającego wykaz wierzytelności zakupionych, czyni zasadnym zarzut pozwanej o braku legitymacji czynnej po stronie powodowej. Na marginesie należy zauważyć, iż strona powodowa nie przedkładając umowy o kartę kredytową z dnia 21 października 2005 r. uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności. Brak umowy o kartę kredytową nie pozwolił na odniesienia się do zarzutu pozwanej o przedawnieniu roszczenia objętego umową, żadna ze stron nie przedstawiła dowodów na okoliczność ustalenia daty wymagalności roszczenia wobec pozwanej. Zarzut nadużycia prawa podmiotowego, nie został przez pozwaną uzasadniony, dlatego znalazł się poza rozważaniami Sądu.

Należy również podkreślić, iż strona powodowa, przy doręczaniu odpowiedzi na pozew została wezwana do wskazania w terminie 7 dni wszelkich dalszych wniosków dowodowych pod rygorem wynikającym z art. 207 § 6 k.p.c. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi, pomimo próby wymuszenia na stronie powodowej aktywności w zakresie inicjatywy dowodowej.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowód świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej i jego wysokości, orzeczono jak w wyroku.